

Prædiken til Anden påskedag

Luk. 24, 13-35

Har I nogensinde set en kylling blive ruget ud? Da jeg var en ganske lille pige, sad jeg i min farmors bryggers og passede på en lille kasse med en redefuld æg. Det var fasanæg, og hvordan de havde fundet dem, husker jeg ikke. Men jeg husker det revnede, grønmalede gulv og vandhanen, der dryppede og den gode lugt af tørrede æbler. Og jeg husker den forede kasse med de fine æg. Og at jeg spekulerede en del på, hvordan det mon var at ligge inde i sådan et æg. Var der overhovedet liv derinde? Tænkte kyllingen mon på, om der var noget uden for ægget? Om der var liv efter udrugningen? Hvordan ville det være for den at se lyset for første gang? Og efter en evighed begyndte et af æggene at bevæge sig lige så sagte. Der kom en lille bitte revne i ægget og en mere. Så et hul. Og til sidst kæmpede en lille, fugtig fasan-kylling sig ud i verden. Det var stort.

Men ikke større åbenbart end at jeg glemte alt om det. Jeg kunne ikke huske, at jeg engang havde stået med en nyudruget fasan-kylling i min barnenæve før mange, mange år senere, da jeg hørte Leonard Cohen synge: "There's a crack in everything, that's how the light gets in". "Der er revner i alt – det er sådan, lyset kommer ind". Så kom jeg

i tanker om kassen med æg og de små fine revner i skallen. For kyllingen var det i hvert fald sandt, at noget så perfekt, så smukt som et æg måtte gå i stykker, før den kunne komme ud i lyset. Ikke så mærkeligt at ægget er påskesymbolet over dem alle – det er jo virkelig påskehistorie fra ende til anden: livet, der er spærret inde, men som bryder ud af sin skal og kommer ud i lyset.

Men det er ikke altid påske. Der er dage, hvor vi ikke kan se en eneste revne, et eneste lysglimt nogen steder. Der er dage, hvor det føles, som om vi er spærret inde i et rum uden døre, uden exitskilte der kan pege os mod udgangen. Det er dage med sygdom og ord som livsforlængende behandling. Det er dage med fyresedler. Det er dage, uendeligt lange dage, som vi må slæbe os igennem uden den, vi elsker, fordi han eller hun er gået et andet sted hen, et sted uden døre, hvor vi ikke kan følge dem. Det er dage med bekymring for dem, vi holder af. Sådan nogle dage skal man vare sig for at komme og kækt påstå, at der er revner i alt og lys for enden af tunellen. For det er slet ikke sådan, det føles. Og så klinger det lidt som plat lommefilosofi. Når livet føles åbningsløst, når ikke en eneste dør er i sigte, og man ikke

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

engang kan få øje på et musehul at krybe i, så skal man holde sig væk med sine Cohencitater.

Hellere skal man tage folk med i kirke. Og allerhelst måske Lystrup Kirke uden for Århus. Det er sådan en ny, hvid kirke, fyldt med lys og kølige nordiske farver. Men over alteret hænger grunden til, at man kunne tage sådan nogle mennesker med derhen. Og det er en port. En port eller en kæmpemæssig mørk bronzedør. Den står lidt på klem, døren. Som om nogen er på vej ind til os i kirken? Eller måske er nogen lige gået ud og har ladet døren stå på klem bag sig?

Den dør, det er et af de bedste Jesusbilleder, jeg kender. Jesus viser os ikke døren, peger ikke. Han siger ikke: I skal bare gå den vej, tabe fem kilo, anstrenge jer lidt hårdere, betale jeres skat, tage opvasken og passe jeres gamle forældre, så kommer I frem. Jesus peger ikke. Han træder selv frem og siger: ”Jeg er døren”. Der er en revne, en mulighed, en åbning i alting. Også når det ikke kan ses. Og muligheden er Jesus selv.

Det må være rart at sidde og se på den dør, når man er til begravelse. For døden er jo det ultimative rum uden exitskilte. Et rum vi bliver fanget i, hvor vi ikke kan komme ud. Eller sådan er der nogle, der forestiller sig døden. Da Kristus opstår fra de døde påskemorgen, laver han en exit i døden, så det faktisk giver mening, når Cohen synger: ”There’s a crack in everything”.

Påskeden handler jo om, at Kristus har åbnet en dør for os. Der er ikke den situation, end ikke når vi er døde, hvor vi ikke har en udgang eller indgang til noget nyt. Det opdage-

de de to disciple, der var på vej mod Emmaus. Situationen var håbløs for dem. Alt det de havde troet og håbet på var bristet som en boble. De må have følt sig spærret inde i et rum uden åbninger, for selvom de spurtede af sted, som om der var ild i sandalerne, så kunne de jo ikke løbe væk fra deres sorg. Deres Gud var pist væk. Men da de omsider, når frem til Emmaus og sidder og spiser med den fremmede, der har slået følge med dem, genkender de ham i et splitsekund som deres gamle ven, deres mester, den opstandne Kristus. En dør smækker op for dem. En forandring bliver mulig. Ikke på grund af noget de skal gøre. Ikke fordi de skal tænke positivt, tage ja-hatten på eller noget andet. Men fordi han er. Og han er muligheden. Han er døren til alt det nye.

Og hvad er det nye så? Ja, det ved jo kun den, der har prøvet at stå i et rum uden døre. Men måske er det så enkelt som håb? Fordi han er en Gud, som altid har mere af alting. Mere fællesskab til Zakæus, som er dømt ude. Mere tilgivelse til Simon Peter, som svigter. Mere nærvær til Maria Magdalene, som tror, han er væk for altid. Mere brød til de venner, som går rundt med et hul i maven. Mere, mere, mere. Mere håb. Men ikke som man kan se – mere som et glimt. Et åbenbaringsglimt — utydeligt, er det ham? Var det det?

Da Jesus dør på korset, revner hele verden. Og lyset vælder ind. Ind i templets allerinderste. Ind i det mørke rum, hvor to fortabte disciple sidder over deres brød. Ja, helt ind ... og 2000 år fremme i tiden brøler Leonard Cohen: ”There’s a crack, there’s a crack in everything”.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvor forbavset fasankyllingen må være blevet, da den brød igennem æggeskallen og pludselig lå godt og trygt i min varme lille barnehånd. Påske – det er håbet om, at også vi en dag vil forbavses, når der går revner i det her liv, og vi finder os selv omsluttet af, løftet af, skærmet af Guds hånd. Glædelig påske!

Marianne Maagaard

Himmelev

Salmer:

408, 14, 236, 249, 369 v. 6, 218